ЛЮТИЙ
1972
Київ

Рік видання 46-й
№ 3 (877)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

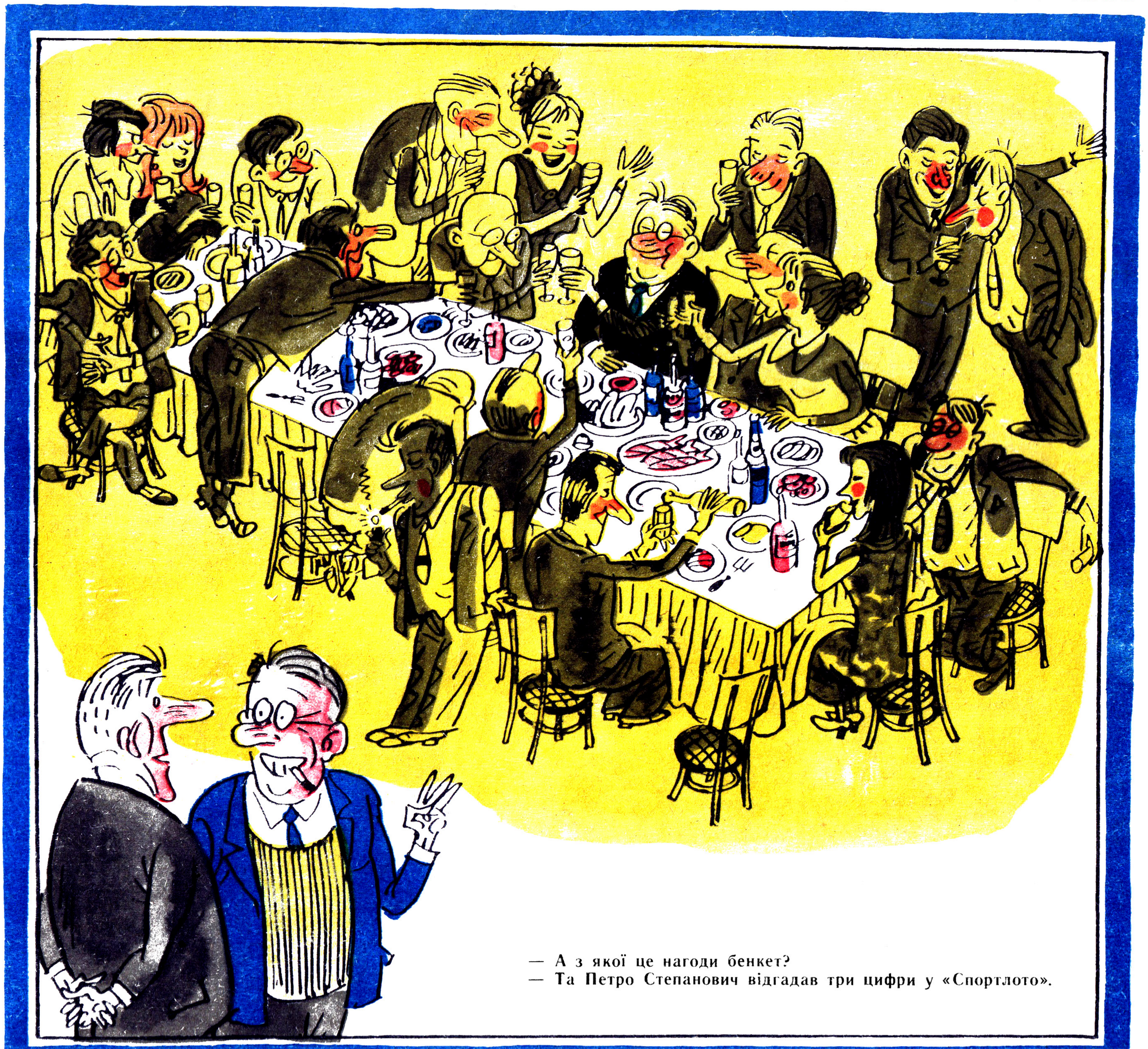

— А з якої це нагоди бенкет?
— Та Петро Степанович відгадав три цифри у «Спортлото».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Босові діти.

Нотатки про їхні порядки

ЩЕ ОДИН ШЕДЕВР

Вельми пощастило авторові малюнка «Торнадо» («Ураган»): на конкурсі дитячого малюнка в американському штаті Канзас йому за цей витвір журі одностайно присудило першу премію. А якийсь любитель образотворчого мистецтва одразу ж запопав той шедевр за 500 доларів.

Інший би на місці Джеймса (саме так зовуть талановитого автора) тішився б — не натішився. А Джеймсові — хоч би що. Він до слави не пнеться. Він навіть того малюнка на конкурс не посилав. А зробив це його добрий знайомий і опікун.

І раптом отакий успіх!..

Але Джеймсові не властиве ані зазнайство, ані меркантильність. Він без усяких розрахунків служить модерному заокеанському мистецтву.

Скромний, дуже скромний той орангутанг!..

Не дай боже, вам, бува, подумати, що ми ображаємо новоявленого генія, орангутангом його називаючи. Джеймс не образиться, бо він — справді-таки звичайнісінький орангутанг. А його «шедевр» послав на конкурс, як уже мовилося, добрий знайомий і опікун — директор звіринця в м. Топека. Не розголошуючи, звичайно, до рішення журі, хто автор.

У ВОВКА — ОДНА ПІСНЯ

У «вільному світі» крива злочинності не знає стриму — все угору та вгору лізе. І тамтешні мудреці не рік, не два потилиці чухають, мудрують — звідки воно й чому береться; вишукують припарки на хворобу. І все — марно.

Та нарешті мудрі голови докопалися до основної причини тієї сакраментальної загадки. Зокрема, чому в ФРН кількість злочинців збільшується і як тому зарадити — тепер ясно.

Заслуга в цьому належить шпрінгерівській газеті «Більдцайтунг». Виявляється, усе дуже просто: бажання напаскудити ближньому своєму, а то й спровадити його до праотців — то вроджена людська риса, як твердить газета. І (цитуємо) «тільки під час війни людина може задовольнити свої природні агресивні потреби».

Треба, значить, щоб людина «свої потреби задовольняла». А як же ти їх задовольниш, коли, як на біду, країна не воює. От звідси — і злочинність. А з цього вже й легко дійти висновку, як тій біді зарадити можна: порятунок — тільки у війні!

Справді, видно, «природні агресивні потреби» із декого так і пруть.

І сміх, і гріх

«Ми підкреслюємо, що бізнесмени повинні підкорятися постанові про заморожування цін на добровільних засадах», — заявляє Елліот Грей, директор контори податкового управління в Манхеттені, де щоденно лунає приблизно 2 тисячі телефонних дзвінків зі скаргами на те, що ціни й далі підвищуються. Поки що контора розслідувала тільки 5 скарг. «Ми не хочемо, щоб нас звинувачували в політиці «залізного кулака», — підкреслює Грей».

«Ньюсуік», Нью-Йорк.

«Африканець, що іде до школи, викликає у білого родезійця крайнє здивування: він звик бачити «туземця» лише коли той подає чашку чаю чи склянку з джином у барі «тільки для білих».

«Гардіан», Манчестер.

«Було б непробачним для будь-кого із нас закохатися у п'ятнадцятилітню дівчинку і не мати можливості одружитися з нею».

Аргумент уже підтоптаного сенатора Річарда Фердінандо, висунутий ним на законодавчих зборах штату Нью-Гемпшір (США) проти законопроекту про збільшення мінімального віку для заміжжя з 13 до 16 років.

«В Європі ви зможете спокійно гуляти вечорами».

Із рекламних плакатів Нью-Йоркського відділення американської компанії Пан-Америкен ейруейс.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

АЛАБАМСЬКА СІМЕЙКА

Сімейка оця складалася із:
святоші місіс,
розпусної міс,
синка —
ку-клукс-кланівського громили,
батька —
ділка й шахрая до могили...
І тільки бой —
темношкірий Том,
що нидів у них в овечім загоні,
був світлою плямою
на цілком,
як ніч алабамська,
темному фоні.

Переклав з російської
Валентин ЛАГОДА.

ЗНАЙШЛА ВИХІД

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну, давай, газуй...

Телеграфне Агентство Перця

РУКОТВОРНЕ ДИВО ПРИРОДИ

Кореспондент ТАП передає із Джулина Вінницької області:

У лісосмузі, що біля залізниці, утворилися дивні мочарі. Вода тут має всі властивості гноївки. Площа мочарів із кожним днем розширюється. Вони вже «з'їли» до півтора гектара залізничної лісосмуги.

Географічна експедиція, яка виїхала на місце, встановила, що цей феномен природи бере початок із ферм Джулинської бази «Заготскот», тому його й названо «Локейською трясовиною». На честь завідуючого базою Т. П. Локея.

НЕЗАБУТНЯ ПОДІЯ

Наш кореспондент із Путивля Сумської області передає:

Минула перша річниця з того пам'ятного дня, коли Путивльська районна лікарня придбала дуже дорогий і дуже потрібний лікарям апарат — лабораторний фотометр ФПЛ-1. У зв'язку з цією радісною датою колектив лікарні підготував ще одну схвильовану телеграму Київському заводові аналітичних приладів зі слізним проханням замінити несправний мікроамперметр, без якого той апарат працювати не може.

Путивльські медики сподіваються, що цього разу із заводу надійде у відповідь хоч письмове поздоровлення.

ПРОФОРІЄНТАЦІЮ — ЗАВЧАСНО!

Як повідомляє наш кореспондент, цікавий експеримент проведено у Свалявському районі Закарпатської області. Тут вирішили розпочинати професійну орієнтацію дітей не зі школи, а з дитячого садка. Саме з цією метою для дитячих садків сіл Нелипина та Сасівки на 1972 рік було передплачено журнали «Советское право», «Советы депутатов трудящихся» та інші потрібні майбутнім юристам видання. Наступного року передбачається забезпечити садки та ясла спеціальними виданнями з питань конкретної економіки та теоретичної фізики.

НОВЕ У ПОБУТІ

Нові прогресивні форми обслуговування трудящих владно входять у побут. Як повідомляє наш житомирський кореспондент з села Потіївки Радомишльського району, тут у самому центрі відкрито «Будинок добрих послуг», що працює за методом самообслуговування. Клієнти приходять сюди з молотками, цвяхами, щоб полагодити свої черевики. Примостившись на підвіконні, вони власними інструментами ремонтують свої годинники. Ті, що не люблять голитися вдома, несуть сюди помазок, бритву і дзеркало. Ще рік тому в «Будинку добрих послуг» була перукарня, фотоательє, майстерні ремонту взуття і годинників. Усе зникло. Крім вивіски.

ЗЛОЧИНЦЯ СПІЙМАНО!

Як передає наш донецький кореспондент, після тривалих розшуків нарешті спіймано небезпечного злочинця. Протягом кількох місяців він вештався вулицями міста, в той час, як працівники міліції, збиваючись із ніг, звіряли кожного перехожого з фотографією злодія. Якби не випадковість, злочинець і не був би впізнаний, бо його фотографії виконано в портретному цеху Донецького комбінату побутового обслуговування. А тут фотографують так, що й рідна мати не впізнає.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

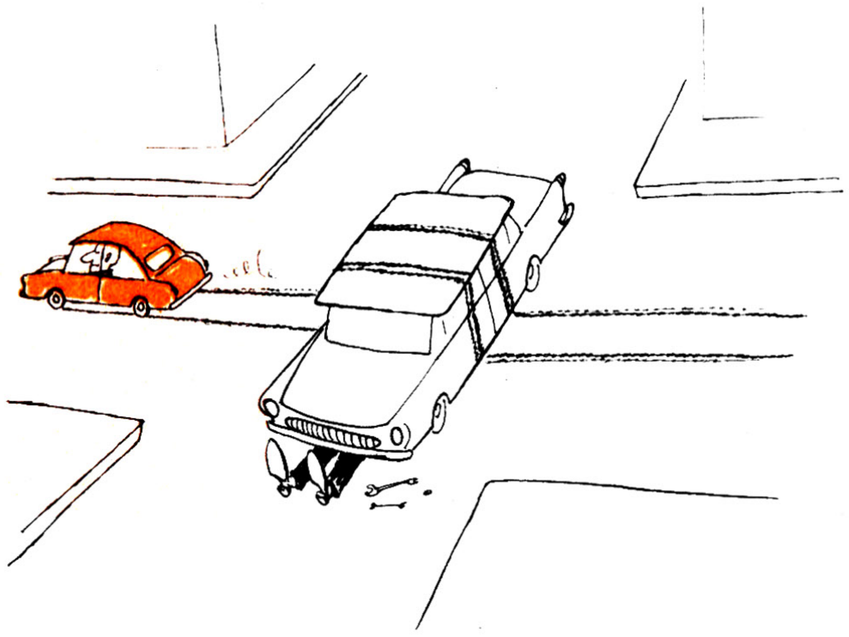

Без слів.

КОЛИ НАДВОРІ ОЖЕЛЕДЬ

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

— Може, торбину піску купите?

ОТ І МАЄТЕ ПРОБЛЕМУ!..

(Репортаж із місця, де був колись «товкач»)

На тому місці, де тепер стоїть один із найбільших у республіці універмаг «Україна», двадцять сім років тому автор цих рядків купував поштучно сірники «на руках».

Тоді це місце називалося «товкучкою», «товкачем», «тучею» — кому як любо (офіційно — «ринок носильних речей») — під абревіатурно-кодовим іменем «Євбаз».

Минали роки, і «Євбаз» зник із обличчя міста. Місто виштовхало «товкача» подалі за свої межі.

Але певну утилітарну роль у житті мешканців міста він продовжує, на жаль, поки що відігравати.

А тепер — універмаг. Туди мене привело бажання придбати десяток кремінців для запальнички. На полиці вишикувалося дванадцять видів (якщо дотримуватися термінології торговельників — «артикулів») запальничок. Одна краща другої. Приємно, знаєте, коли промисловість робить висновки з виступів преси. Пам'ятаю, скільки мені особисто довелося писати про повільне впровадження у виробництво такого надзвичайно складного агрегату, як запальничка, скільки писали про це мої колеги. І, як бачимо, недаремно.

Мила, симпатична дівчина у форменій і разом з тим елегантній сукні продає аж дванадцять видів (даруйте, артикулів) запальничок. Але запальничка у мене вже є. Запальничка «в комплекті» мені ні до чого. Вистрілявши весь порох, мисливець не йде купляти нову рушницю. Так і я. Мені потрібний кремінець.

— Є у вас кремінці?

— Пробачте, немає...

— А бувають?

— Пробачте, не знаю. Я тут недавно працюю...

— Скільки?

— Лише півроку.

Директор універмагу «Україна» Ю. А. Рум'янцев працює значно довше. Йду до нього.

— Кремінці? Голубчику, коли б лише кремінці! Ось я вас зараз зведу з нашим старшим товарознавцем по кон'юнктурі (читай — по вивченню попиту споживача) Людмилою Олександрівною Ковальською, вона вам більше розповість. А мене, вибачаюсь, папери заїдають.

Я бачив, що директор зайнятий. Він підписував гори листів у всі інстанції, листів, основним змістом яких було: «дайте — не минайте». До главків, до фірм, безпосередньо до директорів фабрик та заводів. «Додайте», «дайте», «збільшіть», «добавте».

Чого саме, розповіла мені вже Людмила Олександрівна Ковальська.

— Кремінці? Бувають надзвичайно рідко. Причім, коли вони бувають, то це ще не факт, що, купивши їх, ви розв'яжете проблему. Справа в тім, що кожна фабрика випускає запальнички власної форми, моделі і конструкції. А кремінці надходять у продаж лише однієї форми і розміру. Не до кожної запальнички підійде куплений вами кремінець. Про якість говорити не будемо. Далі. Ви бачили на наших прилавках кілька артикулів кишенькових ліхтариків. Батарейок ви не бачили. І в цьому місяці вже не побачите. Норму (дуже голодну норму!) батарейок, які нам відпускають на місяць, ми продаємо за два-три дні.

— Виходить, для того, щоб придбати батарейку, я мушу день у день протягом місяця ходити в універмаг? Ану, пощастить?

— Виходить. Або...

— Або йти на «товкучку»?

— Так. Бо деякі громадяни з цього копійчаного дефіциту роблять собі професію. Шість днів на тижні вони бігають по магазинах, а на сьомий торгують на «товкучці» тим, що «дають» у магазині. Те, що в магазині продається, їх не цікавить. Цікавить те, що «дають».

— Що ж «дають», а що продають?

— Зайдіть до мене завтра, я підготую список.

Приходжу. Читаю список.

Тут і нейлонові чоловічі сорочки, і м'ясорубки, портфелі і нейлонові куртки, тарілки і капелюхи, купальники і праски, лососи і мереживо, гардини і холодильники і ще багато, багато іншого. Всього — понад сорок назв.

— Коли б ви прийшли не сьогодні, а завтра, — каже Людмила Олександрівна, — я цей список збільшила б удвічі. Товарів у магазині нашому багато, виторговуємо до ста мільйонів на рік, але...

— Але за потрібною річчю споживач часто біжить на «товкучку»?

— Так...

Раніш, коли на місці, де тепер стоїть універмаг «Україна», вирував «товкач», найходовішим товаром тут вважалися так звані «куфайки». Для «товкача» їх спеціально шили меткі тіточки з різного «гноття», фарбували в усі, навіть непередбачені спектром кольори і реалізували. У «куфайках» ходили діди і баби, громадяни середнього віку, наречені і женихи. А тепер?

— А тепер, — продовжує Людмила Олександрівна, — покупець шукає не просто одягу, а добротного одягу. І не просто добротного, а гарного. І не просто гарного, а модного. І не просто модного, а щоб і колір був до лиця, і пошито по фігурі. От якось восени заходить до нас комсомольсько-молодіжна бригада. Хлопці з получки. Хочуть приодягтися і... виходять від нас усі однаковісінькі, як взвод новобранців з каптьорки — куртки з модного нині пилаку були лише темнозеленого кольору...

— А, взагалі, які підприємства шиють отак з «одного куска»? І на діда, і на бабу, і на жениха, і на наречену?

— Хочете ілюструвати фейлетон фактами? Повинна вас розчарувати. Окремих підприємств не назову, їх більшість. І вина в тому не їхня. Не швейників...

— Розумію. Тих підприємств, які випускають валом один «кусок»?

— І не їх. Вони відіб'ються: їм протягом цілого кварталу постачали лише один барвник, а в другому кварталі — інший. Фабрику через невиконання асортименту не зупиниш. От і шиють в одному кварталі рожеві і канаркові куртки для дідів, а в другому мишасто-сірі для онуків. Винні плановики. Винна система, за якою річ із Будинку моделей до підприємства йде роками, а потім ще рік витрачається на те, поки її освоять і пустять на потік. Але й це не кінець, бо, коли вже річ пішла на потік, ще мінімум рік визначається ціна на неї. От і виходить, що поки складуть ціну, річ стає «безцінною», тобто такою застарілою, відсталою від моди, що її ніхто не хоче купувати. Біжать на «товкач», переплачують, купують модне. І моду диктує «товкач», а не ми. Хочете, розповім, як економія спричиняється до збитків?

— Це щось нове.

— Але факт. У постанові партії та уряду про дальший розвиток виробництва товарів масового попиту чорним по білому записано: «збільшити випуск предметів жіночого туалету». Нашим підприємствам вигідно і зручніше шити жіночу шовкову комбінацію «трубою» і пришивати до «труби» бретельки-поворозки. А сьогодні модна комбінація з фігурною, цільною, з одного куска, бретелькою. От і виходить: з одного боку — копійчана економія, а, з другого боку, — комбінацій-«труб» із бретельками-поворозками залягло на прилавках магазинів на сотні тисяч карбованців. Ще одна біда — наша консервативність. Десь колись, за царя Гороха було записано в одному з ГОСТів, що взуття слід випускати лише з картонним «бочком». Це така вклейка в задник, нікому, до речі, не потрібна. Від неї відмовилися в усьому світі. Тому імпортне взуття відрізняється від нашого такою еластичністю. Директор однієї із київських взуттєвих фабрик запропонував випускати взуття без цієї вкладки. Вона робить навіть дитячі черевички твердими, як дуб. Ми з радістю підтримали цю пропозицію, заготували гарантійний лист — беремо експериментальну партію взуття під свою відповідальність. Але у фірмі «Взуття» (керуючий т. Яковенко) нагримали на директора: «Як ти смієш, сякий-такий, відступати від ГОСТу?» От і все. А кому потрібен застарілий ГОСТ? Картон витрачається, взуття залягає на полицях, покупець біжить на «товкач». От і маєте проблему.

Людмила Олександрівна Ковальська так і сказала: «Маєте проблему». Серед багатьох інших таких «проблем» мені запам'яталася ще й така, освітлена, так би мовити, Людмилою Олександрівною.

— Проблемою стали чоловічі підтяжки. А в продаж надходить чудова резина для жіночих підв'язок, яка не користується попитом. Невже так важко приробити до цієї резини пряжки, зробити з неї підтяжки, ліквідувати копійчану «проблему» і покласти завдяки цьому в державну касу тисячі? Одні головою не хочуть думати, в інших руки не доходять, от і народжується проблема.

* * *

У «Постанові про заходи по забезпеченню дальшого розвитку виробництва товарів масового попиту» є такі слова: «...міністри і керівники відомств СРСР повинні рішуче класти край фактам зняття з виробництва або скорочення випуску товарів, які користуються попитом у населення».

Повинні? Значить, це — їх обов'язок.

Микола БІЛКУН.

ДОГАНА з висуванням...

Всі, очевидячки, змовилися: будь-що доконати Василя Нестеровича Захарченка. Кожен так і норовить накапостити, свиню підкласти, ніжку підставити і взагалі — пустити з торбою по світу. Але не на того натрапили! Де сядуть, там і злізуть.

Конфлікт особливо загострився тоді, коли Василь Нестерович працював головним агрономом радгоспу «Тарасівський». Воно й зрозуміло: вибилася людина на путню посаду — а недоброзичливці так і киплять злістю, так і чатують, яку б то йому капость зробити. Звичайно, прямо про це не говорять, але ж він по очах бачить, хто чим дихає... Їде, скажімо, він полем, а там механізатор біля комбайна порається. Зразу видно — не так порається, не інакше, на головного агронома зуб має. Що тут залишалося робити товаришу Захарченкові? Врізав він комбайнера по щелепі — і того зуба як не було. Виплюнув його комбайнер на стерню і рукавом утерся. Думав, було, кудись поскаржитись, та за решту зубів побоявся. Скаржились інші. Інтригани, звичайно. І таки виклопотали Захарченкові партійну догану. Добре, що тільки цим обійшлося, бо в Києво-Святошинському райкомі, по всьому видно, теж люди упереджені проти Василя Нестеровича, все допитувалися:

— А що, будеш над людьми збиткуватися?

Згадали йому й те, як тримав під збройною вартою представників міліції, котрі приїхали у радгосп; і як намагався декому з радгоспних спеціалістів духопеликів дати; й інші епізоди його бурхливої боротьби з упередженими...

— Будеш? — питали.

Загнаному в глухий кут, Захарченкові нічого іншого не лишалося, як проситися, каятися, бити себе в груди. Аж кулаки заболіли (довго потім не міг ними орудувати).

— Ну, дивись же, — сказали.

Повернувся Василь Нестерович у радгосп і почав дивитися. Та як не дивився, а ворогів не поменшало. Не давали вони йому дихати, поки не перевівся Захарченко до сусіднього радгоспу «Жорнівський». І аж тут вільно перевів дух, бо призначили його сюди не ким-небудь, а директором. Правда, перед цим іще раз нагадали про догану і попередили, щоб коників не викидав. Знову постукав себе Василь Нестерович у груди, та так гучно, що не повірити йому аж ніяк не можна було.

Став дивитися, став розглядатися Захарченко на новому місці, — аж люди тут, виявляється, не ліпші за тарасівських: такі ж вредні та капосні. Уявіть собі, ще загодя змовилися проти нього. Він це одразу відчув і поклав собі вибити з жорнівців дух упередженості.

Робітницю, яка прийшла з особистим проханням, у шию виштовхав із кабінету, та ще й, зачиняючи двері, з розгону притис її ними до одвірка. Інші були вже обачнішими і притьмом вилітали із кабінету після першого ж «Геть!» Услід їм Захарченко гнівно жбурляв усе, що про них думав: «Бандити!», «Сволота!», «Негідники!» та ще й обіцяв сала за шкіру залити.

А кулаки тим часом переболіли і знову стали нестерпно свербіти. Бо, як не дивно, а упередженість навколо особи Василя Нестеровича не зменшувалась, а навпаки — зростала. Вже не тільки робітники радгоспу, а й дехто з інших сільських організацій почав на нього вовком дивитися. Ставало ясно, що тільки енергійними виразами тут обійтися годі. І коли медсестра М. посміла була йому в чомусь заперечити — директор врізав її по обличчю. А як же з ними інакше?! Скаржаться, пишуть, бігають у сільраду: мене от, мовляв, образив, а мене нахвалявся побити, а мене вигнав і слухати не схотів, а мене... Коротше, змовились. А голова сільради теж добрий — на їх дудці грає. Всі одним миром мазані! Але голові це так не минулося. Перестрів його якось Василь Нестерович на вулиці та так уже ж висповідав, що до нових віників пам'ятатиме...

Ех, якби Василеві Нестеровичу при його діяльній, кипучій натурі — та ширші масштаби! Показав би він усім, де раки зимують. Жодного свого супротивника не забув би.

А може, й справді — пора Василю Нестеровичу проситися на нове підвищення? Хай і з доганою — то не страшно, одне другому не шкодить. Одне тільки лякає: а що, як доведеться знову кулаками себе у груди товкти?!

Жаль кулаків — вони ж таки свої, рідні.

В. КОВАЛЬ,
В. БОЙКО.

Київська область.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (м. Харків).

— Я в бога не вірю, але клянусь богом, якось і не помітив, як теща з жінкою заступили мені вхід до палацу.

ЛИСИЦЯ І ПЕРЕПЕЛИЦЯ

БАЙКА

У полі, де межа, де дозрівало просо,
Мишей поївши й шерсть утерши з носа,
Лисиця гралась —
Стриб та скік.
Аж гульк — Перепеличка сіла віддалік.
Тут Лисонька аж облизалась.
Гукає, крадучись: «Ой, кралечко моя,
Ми поодинці, ти і я,
Ніяк не можем далі жити,
Нам конче треба подружити.
Я буду просо оббивати,
Щоб ти наїлась досхочу,
А ти, як я про це звіщу,
Мишей на мене будеш наганяти.
Ну, словом, створимо ми спілку.
Скажи, що згодна, Перепілко».
«Та я... от, бач, не знала й досі...»
Лисичка знов: «Авжеж, ми не чужі...»
Лисиця втерла кров на носі,
Ворушить вітер пір'я на межі.

Коли в газетах повідомлення бува,
Що тягнуть США когось до спілки,
Я згадую Лисицині слова
І пір'я Перепілки.

М. АРТЮХ.

Як страви, товаришу?

Є у мене один знайомий — ще дуже юний, але не дуже слухняний.

— Не пустуй! — кажу, буває, йому, — бо всиплю гаряченьких.

А він тільки посміхається.

— Всипте, — каже. — Тільки ж — повну миску.

Живе той шестирічний пустун у Донецьку, по сусідству з великою новобудовою, і йому часто доводиться чути, як отаким же маніром тут жартують дорослі.

— Всипте нам, Галочко, гаряченького! — весело зустрічають вони дівчину, яка щодня привозить їм обід.

Нащо вже юний і мало метикований мій шестирічний друг, але і йому в око впало, що, попоївши гаряченького, дяді і тьоті, які працюють на цій будові, помітно веселішають і робота у них іде краще...

Звичайно, в Донецькому обкомі профспілки будівельників сидять люди не менш спостережливі. Їх увагу вже давно привернув той дивний процес, що відбувається в організмі людини після того, як вона, попрацювавши на холоді, поїсть чогось тепленького.

— Питання гарячого харчування будівельників, — оповідає завідуюча відділом побуту т. Шевченко, — не сходить у нас з порядку денного. От постанова, прийнята нами в 1969 році. От рішення обкому, винесене в 1970 році. А от матеріали пленуму...

— А результати?

За результатами теж, виявляється, далеко ходити не треба.

Треба тільки з того поверху, де розмістився обком профспілки, спуститися вниз, на грішну землю, завернути до кварталу № 14, де працюють робітники будівельного управління № 3 «Донецькжитлобуду» № 1, і результати — як на долоні!

На долоні плиточниці О., яка обличковує будинок № 6, — шмат сухої ковбаси. Відкусила, хлібом заїла, холодним молочком запила і сміється:

— Харч богів...

За браком перевіреної інформації не беремося запевняти, що саме так і харчуються боги. Однак, здається нам, що людям, принаймні тим 150 будівельникам, котрим, як і плиточниці О., доводиться працювати на повітрі, — зовсім не на шкоду пішло б, якби вони в обідню перерву ще й посьорбали чогось гарячень кого.

Ну, само собою, дуже приємно усвідомлювати, що точно такої ж думки дотримуються і начальник БУ-3 т. Підоприкін та голова комітету профспілки т. Василенко. От тільки ніяк з'ясувати не вдалося, що ж заважає їм забезпечити будівельників гарячими стравами.

Деяку — хоч, правда, і не зовсім ідеальну — ясність у цю справу внесли вже згадані працівники обкому профспілки.

— Заважають об'єктивні причини, — розтлумачила нам завідуюча відділом побуту т. Шевченко.

Оскільки будівельних об'єктів на Донеччині чималенько, то й в об'єктивних причинах теж нестачі не відчувається.

Одні — серйозні. Інші — не дуже. А ще інші — такі, що й згадувати смішно.

Із сміхом згадують будівельники нового університетського учбового корпусу причину, через яку у них уже більше року точаться розмови про гаряче харчування, а діла все ще не видно.

— Діло — труба! — каже дехто з будівельників. Однак, це не висновок песиміста. Йдеться справді про трубу у буквальному розумінні слова.

Щоб у пересувній «побутівці», яку завезли на об'єкт, можна було влаштувати роздачу гарячих страв, туди треба з сусіднього будинку підвести гарячу воду. А для цього потрібно п'ятнадцять метрів звичайної водопровідної труби.

Начальник будівельного управління «Донецькміськбуду» т. Сергеєв та голова профкому т. Кождан уже більше року ламають собі голову в тяжких роздумах про те, з якого складу її виписати.

Заради святої істини треба, мабуть, сказати, що й у товариша Сергеєва, і у товариша Кождана, як і в інших керівників, є ще й інша турбота — виробничий план. Звичайно, про нього вони вдень і вночі дбають, уві сні — і то не забувають. А про якийсь там борщ чи суп... Та господоньку! Хіба є час про таке подумати діловій людині, яка горить на роботі?!

Керуючий трестом «Ждановсільбуд» т. Ноздрачов іноді підкреслює, ніби свою персональну заслугу: — Повірите, і сам іноді пригадати не можу: обідав я сьогодні чи не обідав?

Що ж, повірити людині можна. Однак, коли т. Ноздрачов часом і справді забуде пообідати, то про це йому рано чи пізно, а все ж таки нагадає дружина. Тут вона, можна сказати, цілком і повністю в курсі справи. А от про те, що на переважній більшості об'єктів «Ждановсільбуду» обідами і не пахне, — цього вона не знає і, цілком природно, нагадати про це керуючому трестом не може.

Щоправда, це міг би зробити голова об'єднаного комітету профспілки т. Степченко. От тільки за тими повсякденними клопотами і йому, горопасі, про це подумати ніколи...

Якщо хто в тресті «Ждановсільбуд» і знайшов час подумати про громадське харчування будівельників, так це начальник відділу робітничого постачання т. Занченко. Посушив собі трохи голову і ощасливив робітників ПМК-4 блискучим фортелем: перевів їдальню, в якій вони харчувалися, у вищий розряд — і одразу ж усе пішло вгору. Особливо — ціни. Відвідувачів, правда, стало значно менше, але, за твердим переконанням т. Занченка, — не це головне. Головне — що в роботі вже є якісь зрушення.

А от начальник відділу робітничого постачання «Донбасканалбуду» т. Баринський, якщо й хотів би щось з місця зрушити, так не може. Бо нічого зрушувати — третій рік домагається, щоб «Укрголовспецбуд» виділив хоча б два пересувних автобуфети та один автофургон для доставки гарячих страв на об'єкти — і хоч би тобі що!

Ну, ясна річ, у начальника «Укрголовспецбуду» т. Чумакова сила-силенна всяких інших, не менш важливих справ, ніж оця. У даний момент його, наприклад, дуже хвилює, що з настанням холодів на деяких будівельних об'єктах знизилася продуктивність праці.

А чому знизилась?

Багато-хто вважає, що найсерйознішою з усіх можливих причин цього малоприємного явища і є незадовільне постачання будівельників гарячими обідами.

Недаремно ж один дуже відомий у своїй сім'ї філософ-матеріаліст колись сказав:

— Які страви — такі й справи!

В якійсь мірі він, очевидно, мав рацію.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

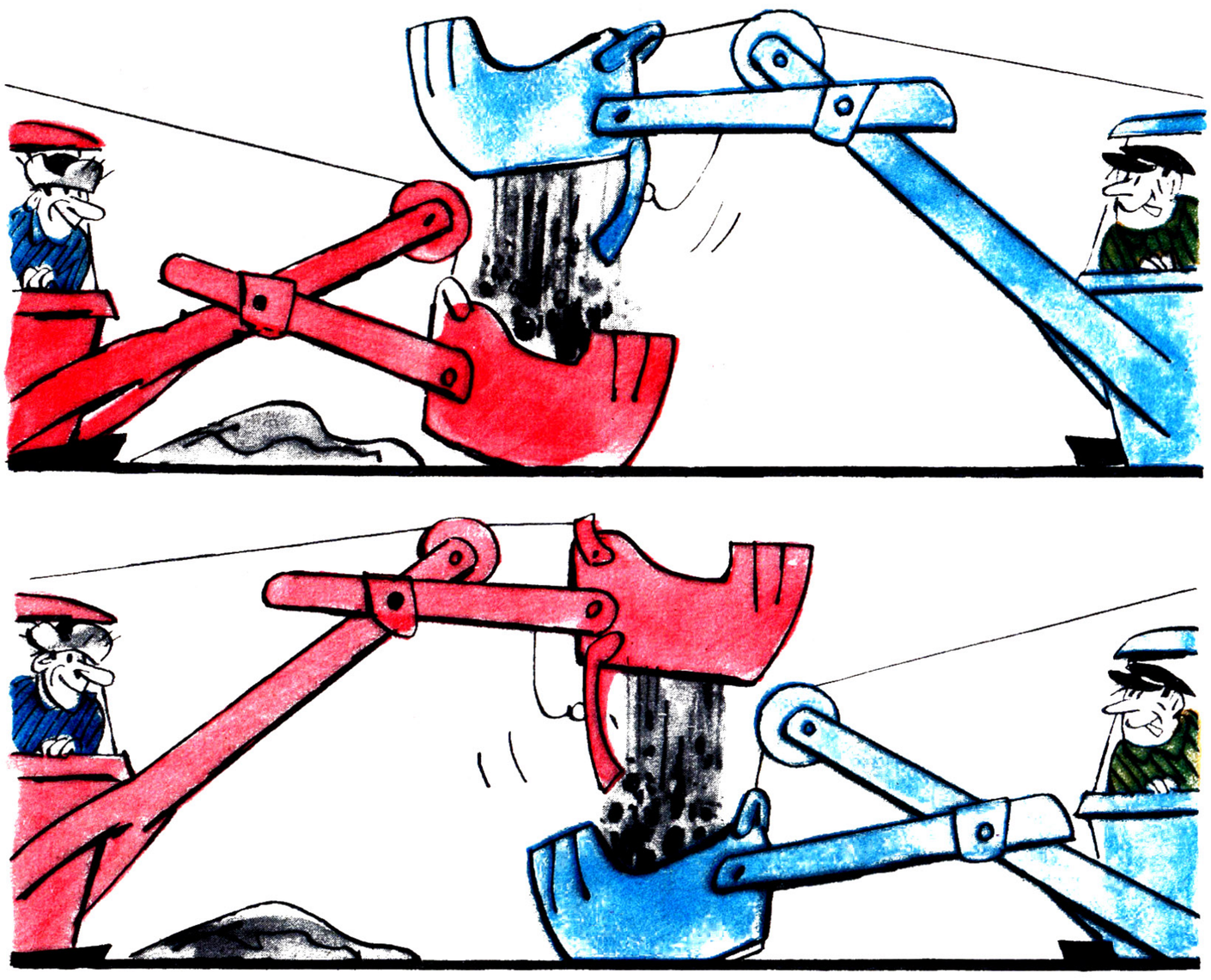

Ні хвилини простою...

Дали перцю!

Директор Чернігівської швейної фабрики Грищенко І. В. працювала за отим, відомим у народі принципом: «Шиєш, дівчино? — Шию. — А пороти скоро будеш? — А ось ниточки дошию та й пороти стану». Тому керована нею фабрика випускала продукцію низької якості. Доводилося неодноразово навіть штрафи платити. Але ж то не з директорської кишені. Єдине, що надійно освоїла Грищенко, це службову легкову машину. Для своєї користі, звичайно.

Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Чернігівського міськкому КП України т. Никуліщев повідомив редакцію, що за послаблення керівництва фабрикою і неправильну поведінку у колективі Грищенко І. В. оголошено суворе партійне стягнення. Вона також увільнена від обов'язків директора.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Розумієш, діти попідростали, не слухаються...

Карол ГУЛІШ

ГУМОРЕСКА

ВАЖКИЙ ДЕНЬ

Після роботи чоловік прийшов додому у поганому настрої.

— Йой, як я сьогодні дав себе обдурити,— сказав він дружині.— А потім і пішло, і поїхало... Важкий день видався.

— Уяви собі,— продовжував чоловік далі,— сьогодні я запізнився на роботу на цілих дві години... Це з нашим братом іноді буває... Як тільки я переступив поріг канцелярії, отой дурень Поточний і каже мені:

— Йди до директора, він шукав тебе.

Я вбіг до кабінету директора і запитав:

— Ви мене шукали, товаришу директор?

— Я? Ні... Але якщо ви вже тут, то давайте поговоримо, товаришу Фіала, про вашу явку на роботу!

Повернувшись від директора, я заскочив на якусь хвильку у відділ документації, побалакав з хлопцями. А коли повернувся у канцелярію, то цей дурило Поточний знову говорить мені:

— Біжи до директора, ти йому потрібен.

— Ага, він знову хотів тебе обдурити,— встряла у чоловікову розповідь дружина.

— Те ж саме думав і я, а тому спокійнісінько продовжував сидіти за столом. Але за якихось п'ятнадцять хвилин заходить директор і говорить:

— Слухайте, товаришу Фіала, це вже занадто! На роботу з'являєтесь об одинадцятій, а коли я вас розшукую, дозволяєте собі хтозна-де тинятися!

Отак вилаяв мене та й пішов. А через годину задзвонив телефон. Поточний, отой дурень із дурнів, підняв трубку і каже:

— Біжи до директора, він тебе викликає.

Коли я зайшов до кабінету, директор уважно подивився на мене і сказав:

— Не знаю, що з вами сьогодні робиться, товаришу Фіала. Я вас не шукав і не викликав, але якщо ви маєте так багато вільного часу, щоб ходити сюди-туди, то я змушений буду перевірити вашу роботу!

Я вийшов із кабінету директора страшенно роздратований. І вирішив відомстити цьому хамові Поточному. Пішов у роздягальню. Там висіло пальто Поточного, а поруч на полиці лежав новий велюровий капелюх. Я схопив капелюх, сховав його у портфель і сказав:

— Почекай-но, дурню, ти сьогодні попобігаєш за цим капелюхом!

Під час обідньої перерви я першим вийшов із канцелярії і пішов до річки подихати свіжим повітрям. Там я дістав капелюх і надів на голову (він виявився трохи замалий), а свій берет поклав у кишеню. І тут же, на набережній, зустрів свого директора. Він глянув на мене і скрикнув:

— Слухайте, Фіала! Це ж у вас на голові мій новий капелюх, якого я цілу годину марно шукав!

— Я хотів усе пояснити, але було вже пізно,— меланхолійно закінчив чоловік.— В цю саму мить подув сильний вітер, зірвав з моєї голови капелюх, і він упав у воду...

— Господи! — сплеснула руками дружина.— І що ж тепер буде?

— Завтра відкуплю директорові капелюх. Він сказав, що коли поверну, то не подаватиме до суду і звільнить мене з роботи лише за ледарство. Сказано ж — важкий день видався!

Переклав із словацької
И. ДЕМКОВИЧ.

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

— Знайомся, оце той читач, що взяв книжки, коли я була тут іще практиканткою.

В РАХУНОК ПРОЖИВАННЯ

ГУМОРЕСКА

Вранці у коридор готелю вискочив схвильований громадянин в окулярах, піжамі та одній пантофлі.

— Кран з місця зірвало! — зарепетував він, підбігши до чергової. — Ванну заливає!

— Ну й що? — спокійно запитала чергова, не відриваючись од книги.

— Як що?! — заволав громадянин. — Там уже води по коліна!

— Ви так кричите, ніби заливає вашу квартиру, — іронічно сказала чергова і зміряла громадянина поглядом від пантофлі до окулярів. — Між іншим, соромно з'являтися перед жінкою в такому вигляді. Ви б іще голим прибігли! До чого невихований народ ці мужчини — просто неймовірно!

— Та при чім тут мій вигляд! — розпачливо простогнав громадянин. — Номер заливає! Треба негайно викликати слюсаря! Врешті-решт, у вас тут хтось за щось відповідає?

— Та відповідає, відповідає, заспокойтеся, — уїдливо сказала чергова і, зітхнувши, засунула книжку до шухляди стола. — Господи, що за пожильці пішли — і те їм не так, і це не так... Ну, добре, добре, не розмахуйте руками. Зараз усе зробимо. Напишемо заявочку, віднесемо до чергового адміністратора, вона завізує у старшого адміністратора, а він дасть на підпис директорові товаришу Зякіну. І все буде гаразд, так що нічого тут панікувати в самій піжамі...

Через півгодини чергова спустилася до адміністратора.

— Ах, Нінель, яка у тебе сьогодні зачіска! — вигукнула вона. — Невже сама робила?

— А хто ж іще! — з гордістю відповіла адміністраторка і, діставши з сумочки люстерко, уважно оглянула своє волосся. — До речі, сьогодні у парфюмерному викинули такий шампунь, ти собі не уявляєш... Я про всяк випадок узяла десять пляшечок.

Після того, як були повністю обговорені всі питання, пов'язані з виробництвом і застосуванням шампуню, а також і деякі проблеми інтимнішого характеру, чергова пішла нагору, але з півдороги повернулася.

— Ледве не забула, — сказала вона. — Там якийсь ненормальний слюсаря вимагає. Вибіг майже голий і став кричати, що його заливає.

— Голий? — зацікавлено перепитала адміністраторка. — Що ти кажеш! Ну і як?

— Нічого путнього, — махнула рукою чергова. — Маленький, лисий і в окулярах.

— Шкода, — розчаровано сказала адміністраторка. — Божевільно люблю високих брюнетів. Ну, давай заявку...

Вона взяла папірець і пішла до старшого адміністратора. Почекавши з годину, поки той поклав телефонну трубку, сказавши комусь на прощання: «І не забудь про баличок. Якщо не буде баличка, то не буде й мене», — вона подала йому заявку.

Це що? — суворо запитав старший адміністратор, покрутивши папірець у руках.

З третього поверху, — пояснила адміністраторка. — У них якийсь голий бігає і кричить, що йому потрібен слюсар.

— А міліціонер йому не потрібен? — ще суворіше запитав старший адміністратор, проте поставив свій підпис. — Грець із ним. Якщо йому так уже потрібен слюсар — хай буде слюсар. Ми, зрештою, повинні дбати, щоб наші пожильці були задоволені...

Директор Зякін приїхав із чергової наради в міськкомунгоспі надвечір. Він довго й здивовано розглядав заявку, яку йому заніс старший адміністратор, і навіть один раз підніс її до світла, ніби шукав водяних зників.

І чого ж ви од мене хочете? — нарешті запитав він.

— Резолюції, — роз'яснив старший адміністратор — Там голий зранку бігає ..

— Хай би ще трохи побігав, — сердито сказав директор Зякін, ставлячи резолюцію. — Нічого б із ним не трапилося. Ні, в такій обстановці неможливо спокійно працювати. Ви мене до інфаркту доведете!

Коли старший адміністратор пішов, а директор Зякін зібрався трохи перепочити у кріслі-ліжку, в двері постукали й до кабінету забігла чергова з третього поверху.

— Ви уже підписали заявку, товаришу директор? От шкода, — засмутилася вона. — Ви не уявляєте: цей ненормальний сам розшукав у якомусь жеку слюсаря, заплатив йому три карбованці, і той полагодив кран .

— От і прекрасно, — мовив директор, намагаючись зрозуміти, про що йде мова — Треба всіляко підтримувати й розвивати ініціативу та самодіяльність трудящих. Скажіть старшому адміністраторові, що я гаряче схвалюю цей почин і наказую негайно впровадити його у життя.

...Коли увечері громадянин в окулярах прийшов до готелю, чергова разом із ключем од номера подала йому рахунок.

— За виклик нашого слюсаря, — коротко проінформувала вона. — Це від сьогодні, завдяки вашому починові, теж входить у рахунок проживання в готелі.

І вона вказала громадянинові на плакат, що висів у коридорі, сяючи свіжою фарбою: «За несправні крани, батареї, труби і перегорілі лампочки адміністрація готелю відповідальності не несе!»

Володимир ЧЕПІГА.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

Мал. В. ГОНЧАРОВА

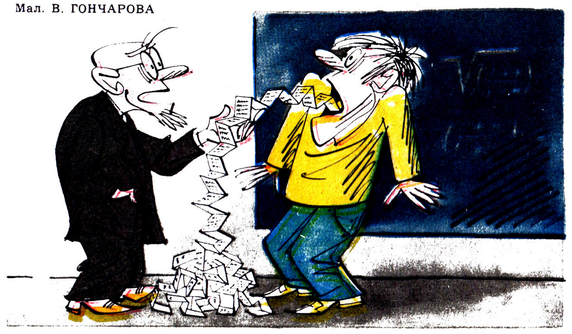

— Подавайтеся, хлопче, в циркове училище і не мучтеся тут!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А ви краще здивуйте мене своїми знаннями!

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Мрія студента.

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

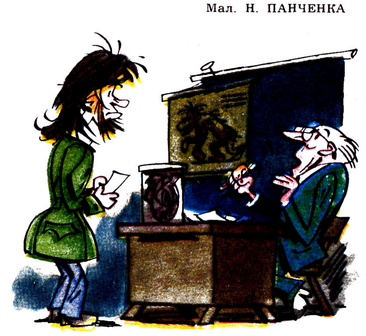

— Яке у вас перше питання!
— Особиста гігієна, професоре!

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. СВИНЦОВА

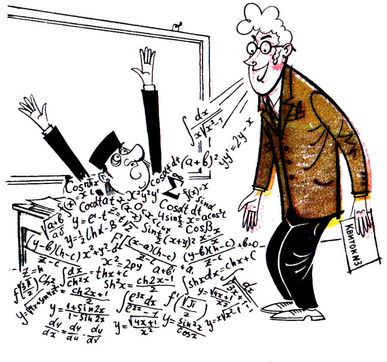

— Прошу вас, досить!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

НА ЕКЗАМЕНІ З ІСТОРІЇ

Мал. Й. КОГАНА

— Де стоять «Золоті ворота»!
— На полі київського «Динамо».

Запрягайте, хлопці, коні...

Хлопці, можливо, не те слово. Солідності в ньому, знаєте, якось малувато. А йдеться ж про солідних людей. Про директора Харківської бази «Укооплісгоспторгу» т. Кирпиленка і про заступника директора Кременчуцького шкіряно-шорного комбінату т. Жукова.

Так от, щоб не зашкодити солідності вищезгаданих товаришів, почнемо, мабуть, не з них, а з... коней. Вони, як відомо, створіння безмовні, авторитетом своїм не дуже дорожать і не ображаються навіть у тих випадках, коли їх запрягають та ще й батогом підганяють.

Ото коней і покритикуємо. Ну, само собою, не всіх загалом, а тільки тих, котрі заслужили, щоб їх підстьобнути бичем критики.

Словом, ідеться про кінське поголів'я, що живе й пасеться в господарствах, які обслуговує Ямпільська міжрайбаза Сумської облспоживспілки. Не подобається воно нам, оте поголів'я! Вередливе воно якесь. Не хоче впрягатися в упряж, яку йому пропонують їздові. А, між тим, упряж — гарна. Парокінна упряж. На Кременчуцькому шкіряно-шорному комбінаті багатенько державних коштів і людських зусиль доклали, щоб її виготовити.

Так от, саме через те, що Кременчуцький комбінат шле на Ямпільську міжрайбазу гарну, доброякісну парокінну упряж, коні в цьому районі і стали вередливими. Годилося б, звичайно, за це їх добре батогом провчити, але у жодного їздового рука не здіймається. Їздові, навпаки, вважають, що провчати слід не коней, а людей, які ту збрую постачають, — тобто директора Харківської торговельної бази т. Кирпиленка та заступника директора Кременчуцького шкіряно-шорного комбінату т. Жукова.

Це ж бо їм із року в рік пишуть, що в господарствах, які обслуговує Ямпільська міжрайбаза, нема жодного парокінного воза. Це ж їх без кінця і краю просять, щоб сюди занаряджали тільки однокінну упряж. І це ж вони, ні на що не зважаючи, продовжують надсилати Ямпільській міжрайбазі лише парну упряж.

А кінь — це кінь. Він теж має характер. І коли треба, теж може настояти на своєму.

Ото він і стоїть собі непорушно в багатьох колгоспах і радгоспах. А це вже — біда, бо й коневі, як відомо, розминка потрібна. Відомо це, гадаємо, і товаришам Кирпиленку та Жукову.

Отож, запрягайте усе-таки, хлопці, коні. Бо ще рано вам спочивать.

Б. ГРИГОРЧУК.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

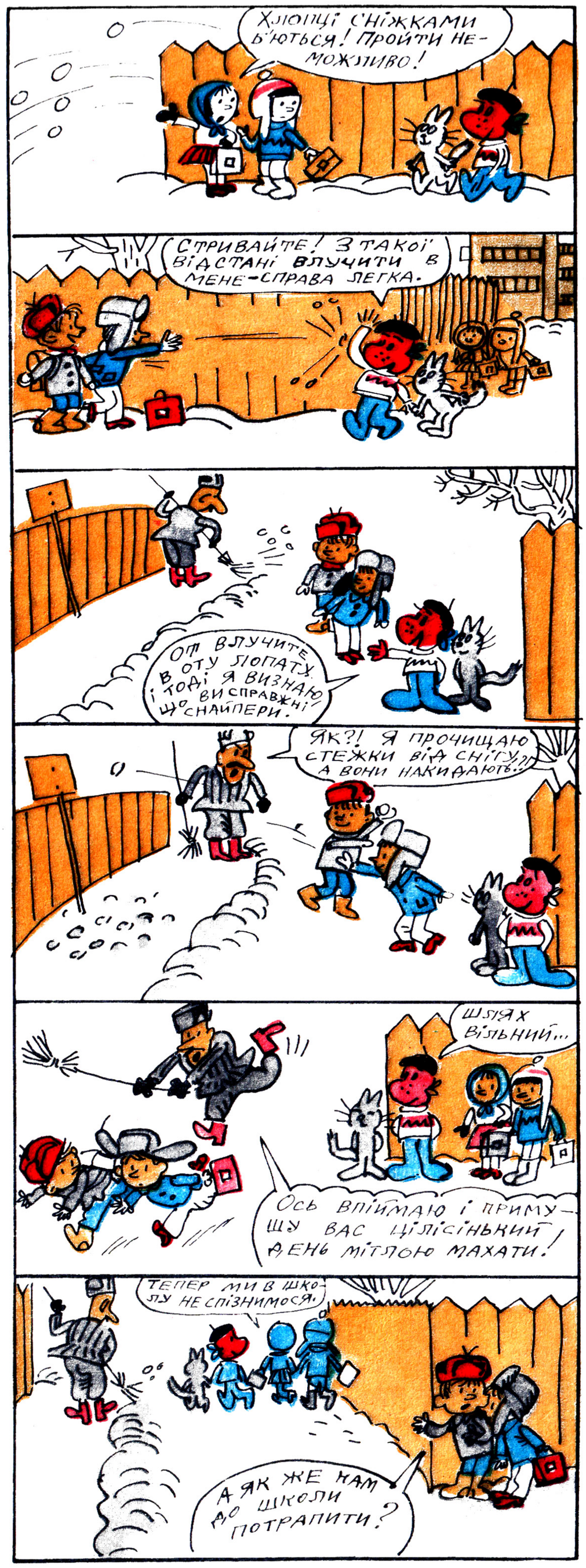

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

І ТРАПИТЬСЯ Ж ТАКЕ!..

У кожному номері словацького журналу «Живот» («Життя») є невеличкий куточок, у якому друкуються всілякі смішні пригоди, що трапляються з дітьми. Пропоную вам, мої маленькі друзі, кілька цих історій.

Мала Йоланка збирається з мамою йти з гостей додому і каже:

— Мамо, візьми з собою цукерок.

— Навіщо?

— А раптом я чомусь заплачу!

* * *

Серед міста плаче хлопчик.

— Чому ти плачеш, хлопчику? — запитали його.

— У нас сьогодні на обід солодкі пиріжки, а я заблудив!..

* * *

Янко запізнився до школи і виправдовується перед вчителькою:

— Пробачте, будь ласка, це наш будильник проспав!

* * *

Малий Янко уперше на стадіоні. Побачивши велику групу бігунів, питає:

— Чому біжать ці дяді?

— Коли вони добіжать до фінішу, дістануть красивий кубок, — пояснює мама.

— Усі?

— Ні, один.

— Тоді чого ж інші біжать?

* * *

Малому Йожефу подарували іграшку. Він довго її обдивлявся, а потім спитав із цікавістю:

— А як вона ламається?

* * *

Татко питає сина:

— Чому це ти чистиш зуби сім разів підряд?

— Щоб цілий тиждень не чистити!

* * *

Петрик говорить мамі:

— Як би я хотів стати жирафом!

— Чому?

— Щоб татко до вух не дістав.

* * *

Мала Снєжана довго спостерігає за вуличним рухом, а потім говорить:

— А що буде з автомобілями, як виростуть? Автобусами стануть?

* * *

— Чому ти запізнився до школи? — питає вчитель Юрка.

— Пробачте, я поспішав, але мама сказала мені, щоб я почекав, поки через вулицю проїде машина, а її довго не було...

* * *

— Тату, ти мені сказав, що купив наш дім, але це неправда.

— Чому?

— А як ти його доніс із магазину?

Із словацької переклав
Василь КУХАРЕНКО.

Степан ОЛІЙНИК

НЕПРИЄМНЕ ЗНАЙОМСТВО

Звів нас дядя-благодійник:
— Познайомтесь!..
Потиск рук.
Я кажу: — Степан Олійник...
Він: — Омелько Закаблук...

І зачав до членів Спілки
Виявляти інтерес:
— Кажуть, ласий до горілки
Романіст і лірик С.

Кажуть, смокче він слив'янку
І під вечір, і до дня,
І завів собі коханку...
— То брехня, — кажу. — Брехня!..

В романіста, що, крім соків,
Навіть пива не вжива,—
Від роботи в сорок років
Побіліла голова!

Він закліпав, закрутився.
Потім знову очі впер:
— А чи правда, що женився
Учетверте критик Р.?

Хтось би дав йому по пиці,
Я ж утримавсь і тепер:
— Що ви мелете дурниці?!
Критик Р., на жаль, помер!

І Омелько до поетів
Вигнув «лінію» свою:
— Кажуть, ніби із буфетів
Не вилазить лірик Ю.

І в зануди з «брех-контори»
Запитав я з усього:
— Ви які читали твори
Романіста і його?

Він зіщулився до краю,
Мовби цуцик на мороз:
— Та, признатись, не згадаю,
В мене, знаєте, склероз!..

Може буть, що в ці хвилини
Вас пліткар про С. пита,
А мене, як де й зустріне —
Геть і очі одверта!

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Як ви гадаєте, шановні читачі, яку приказку проілюстровано цим малюнком? На роздуми дається десять секунд. Якщо за цей час ви не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 15 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Сталось так, що в одному з південних міст я набрів на ресторан з поетичною назвою «Хвиля» і відважився там пообідати. На мій подив, до мене за одну мить підлетів високий красень з вусиками:
— Що бажаєте?

ЩО ЧЕСНО, ТО ЧЕСНО

ГУМОРЕСКА

Але я не попався на вудочку і відрубав:
— Біфштекс і пляшку нарзану.
І додав з викликом:
— Горілки й вина не треба!
А сам зловтішно подумав: «Побачимо, якої ти зараз заспіваєш». Але він і оком не кліпнув, просто сказав:
— Одну хвилиночку!

Я засумнівався, бо з досвіду знав, що година має аж шістдесят таких хвилиночок. Але він справді повернувся через хвилину і сказав:
— Пробачте, повірите, останній біфштекс з-під носа вихопили. Може, бажаєте шашличок?
Я зробив вигляд, що повірив йому, і байдуже сказав:
— Давайте.
— Один момент.
Він справді прилетів, як на крилах, але з порожніми руками.
— Розумієте, баранини немає, а з воловини який шашлик? М'ясо тверде.
Я стиха вилаявся, а вголос сказав:
— То хоч що-небудь їстівне є у вашому ресторані?
Він наблизився до мене, мало не полоскотав моє вухо своїми вусиками і прошепотів:
— По суті, нічого. Розумієте, такий паршивий ресторан. Самі тільки напої. Раджу вам пообідати через дорогу в їдальні. Недорого і годують смачно.
Боком-боком почав вилазити я з-за столу і сказав:
— Неподобство! Я буду скаржитись!
Він тільки всміхнувся:
— Дякувати будете! Я сам там обідаю.
Що було робити? Не ходити ж голодним. Я подався через дорогу і справді смачно пообідав у їдальні. Там мені розповіли, що чорновусий офіціант — ударник і обслуговує відвідувачів ресторану дуже чесно.
Що чесно, то чесно, нічого не скажеш.

Віктор ВАСИЛЕНКО.

РАК-ВОЄВОДА

БАЙКА

Напав на Рака войовничий настрій —
Війну оголосив Зубастій...
Почувши про оказію таку,
На прю повстало все живе в ставку,
(Бо клята Щука всім таки
Добряче вже далась взнаки).
Ставок кипить!
Іще, здається, мить —
Всі кинуться на Щуку у атаку
І розірвуть на кусні розбишаку.
Рак поперед громади став
Й гукнув: «Для помсти час настав!
Вперед! За мною! Знищим ненажеру!»—
І як рвонувсь!.. Назад, в свою печеру.

Іван СЕМАНЮК.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Одягни кашне, а то ще грип схопиш!..

КОЛОНКА ГРАФОМАНА

Захоплюючу корИду, яка розгорілася «на городі у сусіда», змальовує І. А. Д-ко з села Будища-Звенигородського району Черкаської області:

А бичечок гріб ногами,
І колов усіх рогами.
Потоптавши всі городи,
Наробивши силу шкоди,
Він роз'ївсь і на арені
Думав збить аборигена.

— Аборигена, друже, голими рогами не візьмеш: це вам не абракадабра!

—

Оригінальний за своєю побудовою вірш Л. Д-ника з м. Каховки:

Повстрічались Юначкы
Друзи с Школьной парты
На одному з них очкы
Й жовти бакенбарты

— Здорово! Та для точнішої рими значно краще було б: «бакенпарты».

—

В. М. Л-ко з Харкова повідомляє:

Якось — тому з десять літ,
Жартома ж, ніврокУ —
Півень бавився в зерні,
Кіт мурликав збоку.

— І ви цілих десять літ тримали все це у таємниці?!

Мал. В. ЗЕЛИНСЬКОГО

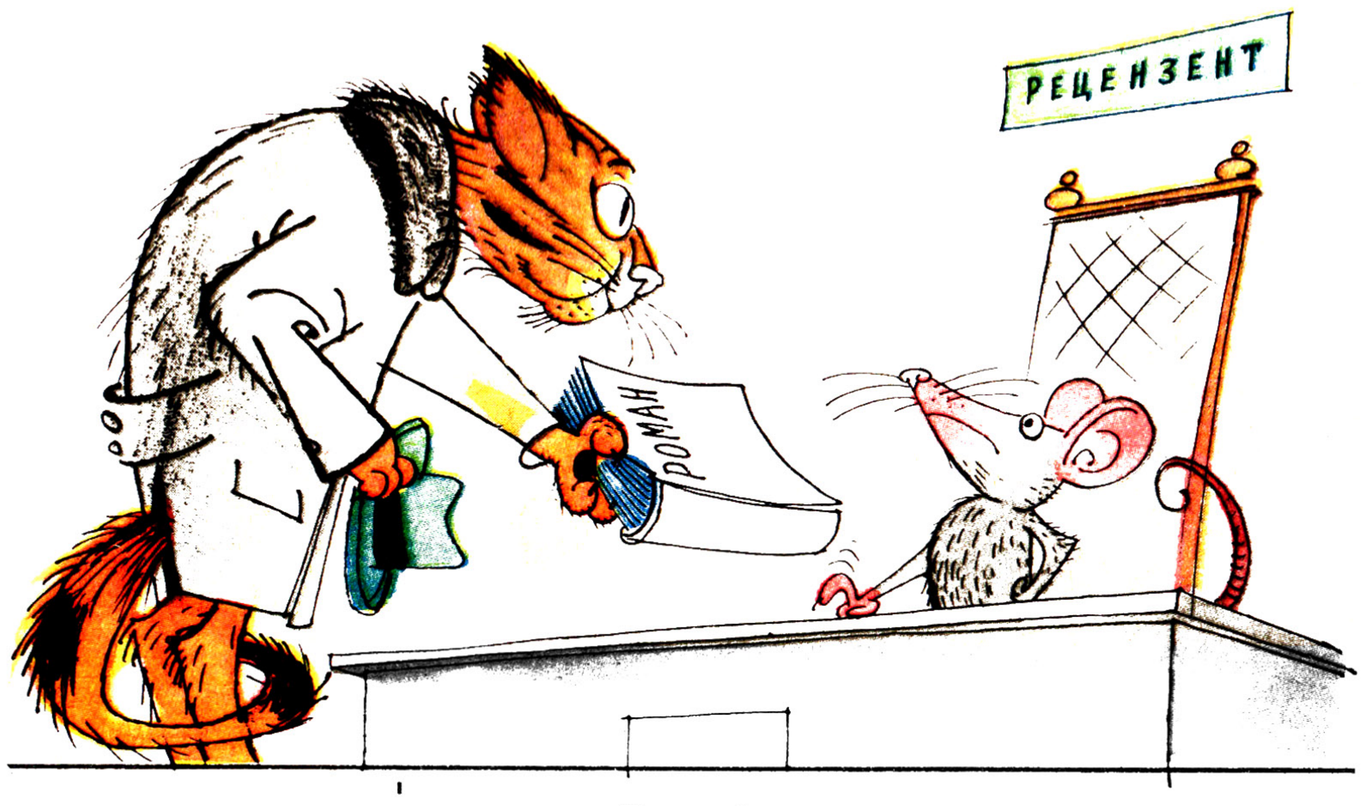

Без слів.

Як уникнути неприємностей

Вами незадоволене начальство. Сердяться знайомі. Затьмарився небосхил сімейного щастя. А знаєте чому? Тому що ви занадто часто вживаєте в своєму лексиконі частку «ні».

До вас звернувся знайомий, скажімо, з проханням розв'язати його синові задачу.

— Ти ж солідний інженер, — робить він комплімент, — для тебе такі задачки — як горішки для молотобійця.

— Ні, — відповідаєте ви.

— Не можеш розв'язати задачі для восьмого класу? — дивується знайомий.

— Ні, — чесно зізнаєтеся.

Добрий знайомий негайно перетворюється на злого ворога.

І добрий знайомий ніколи не образиться, коли замість «ні», ви скажете:

— Для тебе? З великим задоволенням!

І хай потім, пославшись на здоров'я, ви скажете, що задача у вас не вийшла. Все одно він буде задоволений.

Візьміть, скажімо, керівників Криворізького цементного заводу. Вони ніколи не вимовляли і не писали отого підступного слівця — «ні». В їхньому лексиконі його взагалі немає, і від цього їхня репутація тільки виграє.

От вам приклад. Звертається до них Закарпатський розвідувально-експлуатаційний ртутний комбінат з листом. Просить як

— Думав, що це — друг, а йому, бач, шкода кілька хвилин витратити! — кидає на прощання.

Або ваша дружина просить купити їй, ну, припустімо, троянди. Причому, в січні чи лютому. І ви їй кажете:

— Ні, не можу!

Навіть якщо принесете довідку від відомого селекціонера про те, що троянди взимку — рідкість, — від її гніву вам не врятуватися.

А, уявіть, повернувшись уночі після чергової теплої зустрічі з друзями, ви скажете їй:

— Ти віриш, люба, все місто на таксі об'їздив, на літаку в Крим злітав, півзарплати на транспорт витратив, а троянд не знайшов!

Повірте, вона буде задоволена.

скоріше відвантажувати цемент, бо комбінат без того цементу «горить».

З великим задоволенням, — відповідають із заводу, — тільки немає в нас закритих вагонів. Самі відкриті лишилися.

Що робити комбінатівцям?! Телеграфують: «Відправляйте у відкритому».

А завод відповідає: «Немає закритих вагонів, можемо прислати цемент тільки у відкритому».

Закарпатці у відчаї знову телеграфують: «У зв'язку з аварійним становищем ствола шахти негайно відвантажуйте. У будь-якому вагоні!»

З Кривого Рога надходить відповідь:

«Просимо вашої згоди відвантажувати цемент у відкритому вагоні».

Телеграф благає: «Підприємство зупинено. Відвантажуйте цемент. Дату повідомте».

У відповідь — телеграма з Кривого Рога:

«Відвантаження затримується відсутністю критих вагонів».

Ще одна телеграма летить на завод:

«Ще раз даємо згоду відправку цементу відкритим вагоном».

І ще раз криворіжці запитують закарпатців: чи погоджуються вони, щоб цемент їм відправили у відкритому вагоні.

Дев'ять телеграм, купа листів, безліч дзвінків. І на все це — жодного «ні». Заступник директора заводу т. Головченко підтримував люб'язну переписку з комбінатом: запитував, перепитував, не заперечував, обіцяв. Але цементу комбінат так і не діждався.

А що було б, якби дирекція цементного заводу відповіла б чесно і прямо:

— Ні, не будемо вантажити!

Їх би звинуватили (і правильно б зробили!) у зриві будівництва важливого об'єкта, у невиконанні поставок. А так — які можуть бути претензії! Просто на заводі, намагаючись догодити клієнтові, вагаються, у якому вагоні краще вислати цемент комбінатівцям — у відкритому чи закритому?..

А от іще приклад. Є у місті Богуславі Київської області вулиця Першого Травня. Жителі вулиці скаржилися на те, що освітлюють ту вулицю тьмяні ліхтарі. Реконструювали електромережу. Старі дерев'яні стовпи поміняли на нові бетонні. Тільки забули про одну невеличку деталь — про самі ліхтарі. Їх на нових стовпах зовсім не було.

Жителі звернулися до районного управління електромережі, до начальника т. Назаренка. Гадаєте, він взявся у боки, випнув груди і заявив: «Ні, не хочу, щоб ваша вулиця освітлювалася!»? Навпаки. Він висловив глибоке співчуття мешканцям, які у темряві набивають гулі об нові бетонні стовпи. І порадив звернутися до начальника комбінату комунальних підприємств. Мовляв, освітлення вулиці — їхня парафія.

Директор комбінату т. Репетій теж не сказав мешканцям «ні». Він цілком погодився, що блукати у пітьмі — це погано. І пояснив, що комбінат не будує, не реконструює, а експлуатує. І якщо управління електромережі почепить ліхтарі, то комбінат не має нічого проти того, щоб освітити вулицю.

Мешканці ходять (який уже місяць!) від начальника до директора. І жодного разу ніхто їм не відмовив. Ніхто не сказав «ні».

Отже, значить, ні в кого нема підстав звинуватити цих працівників у нечуйному ставленні до потреб трудящих. Вони дуже чуйні. Бо нікому ні в чому не відмовляють.

Отож, якщо хочете уникнути неприємностей, якщо хочете бути неприступним для нападів і звинувачень — ніколи не кажіть «ні». Прикусіть язик, коли чуєте, що те слівце з нього зривається.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Юрій ІВАКІН

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Василь ЗЕМЛЯК

ВАВІЛОНСЬКІ БУВАЛЬЩИНИ

Наш старенький Вавілон — це не той Вавілон, який—В а в і л о н, а той, що розсипав свої хатки над річкою Чебрець на Поділлі. Багатовчені кандидати історичних наук переказують: колись у прапрадавні часи тут селилися номади, друїди і троглодити. Номади любилися з місцевими наядами, друїди — з дріадами, а троглодити — з трембітами (на мій погляд, тут якась логічна неув'язка: з трембітами могли любитися хіба що тромбони, а не троглодити. — А в т.). Від їхніх нащадків і пішли предки стожильного люду вавілонського.

Але почнемо з малого, сподіваючись довести свій літопис до великого, пам'ятаючи про те, що від великого до смішного — один крок, як, до речі, й навпаки, що пояснив мені знаменитий вавілонський мудрець цап Фабіян через свого тезку й хазяїна, такого ж славетного мудреця, як і він сам, хоч і не цапа, а чоловіка, тутешнього трунаря Фабіяна.

Що не кажіть, а найспокусливішою жінкою у Вавілоні п'ятдесят років тому була Мальва. Сам товариш Соснін, що часом дивував вавілонян загадковими сентенціями, назвав Мальву талановитою українською варіацією на фламандську тему. До революції Мальва, розповідають, досить активно відьмувала, навіть зажила неабиякого авторитету на Лисій горі під Києвом, але, коли 1919 р. товариш Соснін організував у Вавілоні комуну, усвідомила свої помилки й подала заяву до комуни. Прийняти її чи ні, мали вирішити загальні збори комунарів.

То вже достеменний факт, що напередодні комунівських зборів завидющий і злостивий Явтушок майже опівночі повертався напідпитку додому й зупинився під кущиком якраз навпроти Мальвиної хати. Зупинившись, Явтушок звично підняв очі догори і раптом у місячному сяйві уздрів картину, яка вразила його в самісіньке серце: з комина вилетіла верхи на цапові Фабіяні сліпуче гола, невимовно звабливa Мальва, а слідом за нею філософ-трунар охляп на рогачі. Трунар прицьвохнув батіжком, і вони вимчали на вуличку на такому граціозі, що Явтушок, не стримавши буйних емоцій, гепнувся горілиць неозброєним тілом у кропиву. Здаля почувся мстивий смішок Мальви, розбишацький свист трунаря й саркастичне мекання цапа...

Прокинувшись ранком на місці події, Явтушок голосно вилаявся й побіг до сільради.

А увечері відбулися химерні, сповнені несподіванок комунівські збори. Несподіванки почалися з того, що начміліції Пилип Македонський зачитав протокол свідчень Явтушка про події минулої ночі. На іронічні репліки товариша Сосніна начміліції спокійно відповів так: «Громадянин Явтушок, може, щось і перебільшив через свою неписьменність, бо, звичайно, буржуазних гімназій не кінчав, як дехто з присутніх, але диму без вогню не буває. Людям з темним ідеалістичним минулим, що своїми підозрілими польотами на шабаш і досі ллють воду на млин Антанти та заохочують до цього інших, не місце в залізних шерегах комунарів!»

Другою несподіванкою було те, що Пилипа Македонського дружно підтримали комунівські жінки. А третьою — виступ твердокам'яного комунара Клима Синиці. Клим вибачився перед Мальвою, але просив її задля блага комуни взяти назад свою заяву. «Мальва — небезпечно красива жінка, — щиросердо пояснив він зборам. — Через неї поб'ються наші чоловіки, жінки переcваряться, а комуна розвалиться».

Мальва, вільна, хтива, наятрена нічною їздою на цапові, неймовірною їздою, що може тільки наснилася Явтушкові та авторові повісті, гірко плакала в душі, а вголос засміялася та пішла геть...

А ось і остання несподіванка: на збори приїхали чекісти й прилюдно заарештували начміліції Пилипа Македонського. Виявилося, він тільки видавав себе за Пилипа, а насправді був Олександр Македонський, джура отамана Григорьєва, давно розшукуваний ЧК.

АБРАМОВІ КОСТОВЕЦЬКОМУ

з нагоди його 50-річчя

Ідуть угору, друже,
твої акції!
Й надалі хай
не падають вони...
Хоч дошкуляєш ти, бува,
редакції
Ще навіть більш,
ніж паліям війни.

Текст С. БЄЛКІНА.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА.

ЛАКОНІЗМИ

На відміну від сапера касир помилявся чимало разів. Але вибуху так і не було.

—

Про цукерки, що лежали на базі третій рік, постачальник говорив: «Пройшли випробування часом».

—

Грабіжник переконаний: дні відчинених дверей слід проводити не лише у вузах.

—

Обставини сильніші за нас лише тоді, коли ми виявляємось слабкішими за обставини.

—

І байкарі живуть не завжди відповідно до моралі своїх байок. То чого ж від тварин вимагати?!

—

Працівники їдальні обслуговували відвідувачів так неохоче, наче працювали на громадських засадах.

—

Абсолютний нюх.

—

Мозоляста проза.

—

Сатирика, опуси якого довго лежали в редакційних портфелях, заспокоювали: «Лежачого не б'ють».

—

Не вселяйте надії в недобудоване приміщення!

Юрій ШАНІН.

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

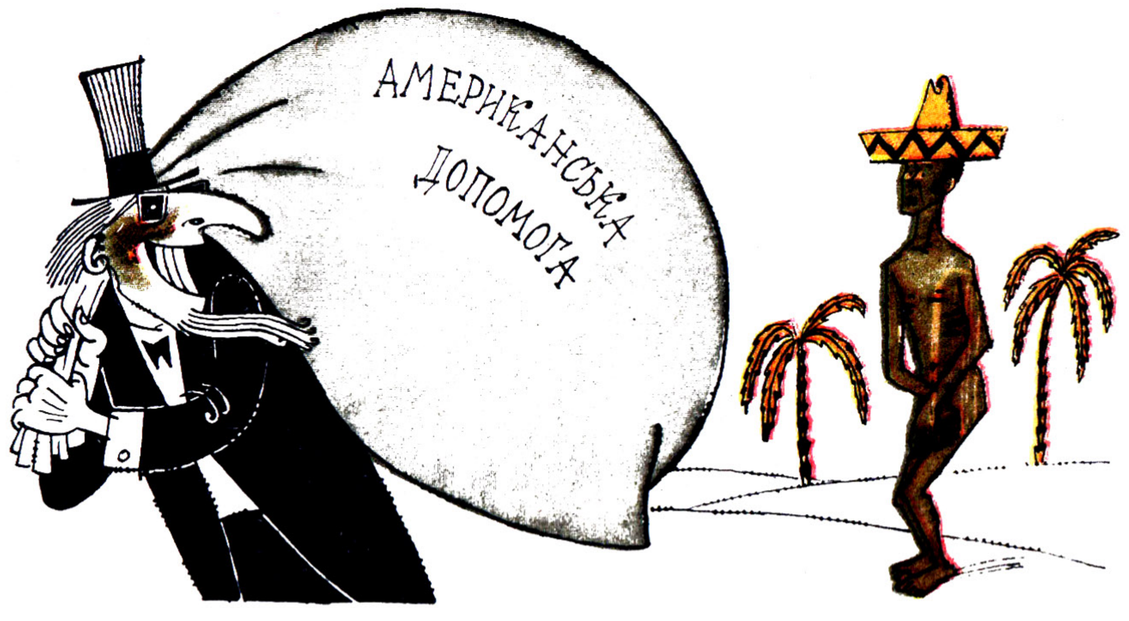

А яку приказку відображає цей малюнок?
Відповідь — на тій же 15 сторінці.

Друже Перче!

Якщо в тебе є машина, то ніде ти не знайдеш для неї такої надійної схованки, як у цеху ремонтно-механічного заводу тресту «Кіровоградпромбуд».

На цьому заводі вже давненько стоять два бульдозери, трактор, дев'ять дизельних моторів та інша техніка, яка мала б тут ремонтуватися. Зберігається навіть новенький карусельний верстат, який, замість Жданова, випадково потрапив сюди.

Не обходиться, звичайно, без прикрих дрібниць. Два роки стояв, наприклад, у цеху екскаватор для мерзлих грунтів — і нічого. Та одного прекрасного дня вода в ньому замерзла... Замерзла — і розірвала блок двигуна.

Або от стоїть собі рама на колесах. Чотири роки стоїть. А колись це була рама автокрана, присланого на ремонт із Донецька. Не догледіли... Автокран якось сам із рами зіскочив і хтозна куди забіг...

Та це — дрібниці. Бо взагалі на цьому заводі техніка зберігається дуже надійно. Роками. І в точно такому ж вигляді, як прибула на ремонт. Це тобі і директор заводу т. Бондаренко, і начальник цеху т. Кирпа, і майстер т. Гоц можуть авторитетно підтвердити. А коли хочеш, то й навіть сам керуючий трестом т. Сафронов.

Отож — присилай, Перче, машину!

Є. ЯРУШОК.

м. Кіровоград.

Хочу висловити на твоїх сторінках глибоку подяку головному лікареві Краснопільської районної лікарні т. Паньковичу, заступникові завідуючого Сумським облздороввідділом т. Ратинському, а також голові колгоспу імені Ілліча т. Ващенкові.

А завдячуємо ми, жителі села Великий Бобрик, їм за те, що навчили нас рухотерапії. Від чого тепер усі хвороби ідуть? Та від того, що мало рухаємось! А тоді — до лікарні: отут коле, отам пече, а осьосьосьдечки стріляє... Допоможіть, лікарю!..

Так от: тепер у нашому селі лікарів нема. Вижили. І перша заслуга у цьому — голови колгоспу Андрія Семеновича Ващенка. Це він на протязі десь двох років так і не створив нормальних житлових умов нашим лікарям. А друга заслуга належить товаришам Паньковичу і Ратинському: це вони узяли та й перевели наших лікарів у інше село.

І тепер, як кому щось заколе, — аж до райцентру біжить. Відмахає півсотні кілометрів — дивись, уже, нівроку, й здоровий. Вже й до лікаря заходити нічого. Позаглядає у магазини — і вистрибом додому.

Отак і обходимося — рухотерапією. Не всі, правда, до неї ще звикли — ну, та це, як кажуть, діло наживне.

М. ЛОПАНДЯ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «В тому ж аспекті і з того ж огляду» («Перець» № 10 за 1971 р.) писалося про невирішені проблеми в обслуговуванні туристів на Закарпатті.

Керуючий Укркурортторгу т. О. Казимирчик повідомив редакцію, що для дальшого розвитку матеріально-технічної бази по обслуговуванню туристів Укркурортторг вживає дійових заходів. Так, у Закарпатській області передбачається збудувати універмаг, ресторан і гастроном у м. Чопі; універмаг та ресторан в м. Ясіні; ресторан «Турист» в м. Ужгороді та ін.

★ З колгоспу «Жовтень» (Житомирщина) надійшов лист про те, що правління артілі розмістило у колгоспній бані курей. Цього листа було вміщено у № 18 журналу за 1971 р.

Голова виконкому Малинської райради т. Студинський повідомив, що птицю з лазні переміщено в інше приміщення, а лазня використовується за призначенням.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Сміливе рішення» про те, що керівники Кабанської сільради (Ворошиловградщина) ніяк не наважаться відремонтувати місток через річку Красну.

Як повідомив голова Кремінської райради т. Рубежанський, місток через річку Красну капітально відремонтовано і здано в експлуатацію.

Мал. Й. КОГАНА

— Після того, як ми передплатили журнал «Здоров'я», чоловік тільки те й робить, що сидить на лікарняному листку.

ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ

Батько сина поуча:
— Запам'ятай, синку,
Що немов одна душа —
Чоловік і жінка.

— Ой, неправда! Мама й ти
Як здіймете галас,
То здається, що сто душ
В хату увірвалось.

ГІРКЕ ЖИТТЯ

Кричав Данило п'яний отаке:
— Яке життя на світі цім гірке!
— А ти хотів, — гука дружина з хати, —
Хлистать гірке й життя солодке мати?

ЗАСУМУВАВ

— Чому це ти, — питають Прошу, —
Так тяжко враз засумував?
— Просив на книги в батька грошей,
А він книжки мені прислав.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Мал. А. СВИНЦОВА

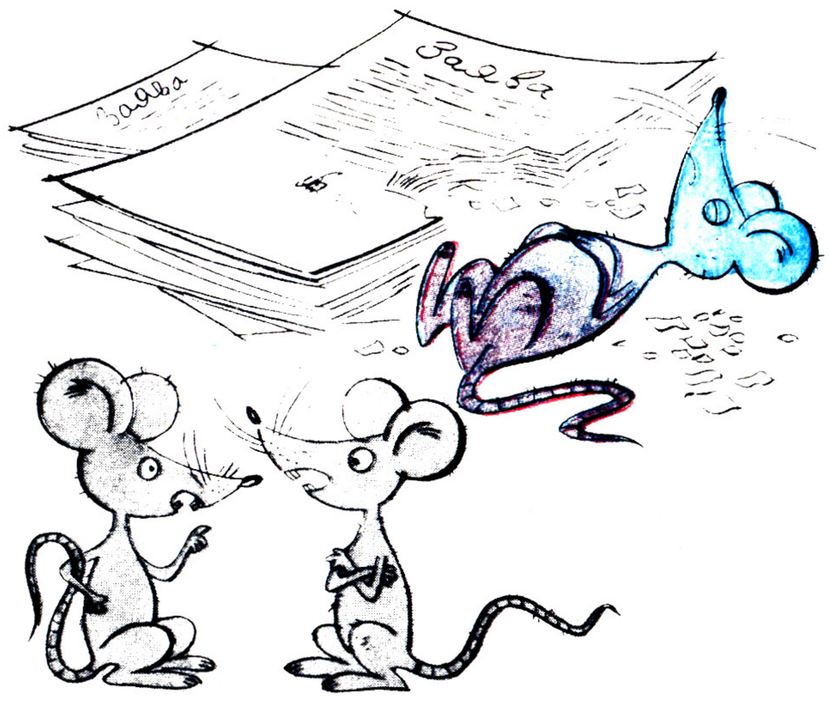

— Чим вона отруїлась?
— З'їла лист наклепника.

СТРАШНА ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

ПЛОДИ НАУКИ

(Виписки із творів абітурієнтів).

«Катерина поетична натура. Без кохання у вишневому садочку, життя вона собі не представляє».

—

«Читач у захопленні від Катерини, яка нікого не побоялася і родила Івася, коли вже справа дійшла до діла».

—

«Тільки після революції не народжувалися вже такі Івасі».

—

«Матюха настоящий Обухівський царьок, тільки жінки не молилися на нього, а лякали ним, як вовком, дітей».

—

«Сахновський службою не займається, а тільки пиячить з керівництвом, та займається обезчесченням сільських Одарок».

—

«У Кречета руки стоять і до операції і до скрипки».

—

«Щоб подарувати людям «мільйони сонячних днів», Кречет працює і дньом і ночою. Современним молодим лікарям треба брати із нього пример, а не дбати тільки про сонце для себе і байдикувати на пляжі».

—

«Платон освідчується Ліді коротко і ясно по-медицинському, хотя йому було трудно це зробити, майже «як операцію на власному серці».

—

«Тільки скрипка в руках Платона знову натолкнула Ліду на любов до нього».

—

«З часу появи пєси «Платон Кречет» музика і славні діла головного героя бренять у нашій пам'яті і зовуть к труду».

—

«Фронтове життя швидко змінює Хому і він уже поменше думає про свою молодицю і не хвилюється, що вона пиячить з бригадирами».

—

«Хома Хаєцький — младший брат Щукаря Шолохова».

—

«Шура — це збірка поезії для всього полку».

—

«Шура Ясногорська настільки морально чиста, що ніхто із бійців не наважується її навіть щіпнути».

Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Який Сава, така й слава

Слава, одразу ж скажемо, неважнецька. Слава з тих, що не лежить, а біжить. Але ще швидше біжить Матвійчук Володимир Іванович.

Жив і працював Володимир Іванович Матвійчук у селі Сковородки Старокостянтинівського району Хмельницької області. Жив і сім'ю мав. Дружину Ганну Андріївну і дві доньки — Іру і Валю. Жив із ними недовго, а працював ще менше. Логіка проста: не працюєш — хто з тебе стягне аліменти? Як той казав: з голого — як із святого. Само собою, Володимир Іванович святим не був, але не в тім суть. Валя — тепер уже батьківської допомоги не потребує. Виросла. Їй двадцять років. І ті гроші, що люб'язний батенько не доплатив на її виховання, ляснули так безповоротно, що ніякий суд їх уже не стягне. Але як бути з молодшою Ірочкою, з семирічною донькою, котрій батько не хоче дати й щербатого шеляга?

Тільки проживаючи в сусідньому Красилівському районі, Матвійчук — за даними районної прокуратури — заборгував по виконавчих листах близько чотирьохсот карбованців. Це, так би мовити, борг старий, минулий, про який Володимиру Івановичу і згадувати не хочеться.

Тим часом заборгованість зростає собі і зростає, Володимир Іванович сплачувати аліментів не хоче й не хоче, і Красилівській райпрокуратурі не залишається нічого іншого, як завести на нього кримінальну справу. Цей недружелюбний з боку прокуратури акт обурив Матвійчука до глибини душі.

— Ах, ви теж? — сказав він.— То ноги моєї не буде у вашому районі!

І як сказав, так воно й сталося. Покинув Красилівський район та-ай потяг світ за очі.

Деякий час ніхто не чув і не знав, де дислокується Володимир Іванович. Коли гульк! — відшукався його слід аж у місті Жданові.

Кримінальну справу було надіслано туди. І там, скажемо відверто, виявили не дуже виправдану м'якосердість. Начальник слідчого відділу Орджонікідзевського райвідділу міліції майор т. Буров вийняв із кримінальної справи виконавчий лист, а саму справу повернув до Красилова. Виконавчий лист відповідно було надіслано на нове (вже яке за ліком!) місце роботи Матвійчука. Працює він тепер у домобудівному комбінаті тресту «Ждановжитлобуд».

Ой, чи не рано т. Буров пожалів Володимира Івановича? Ой, чи не накиває п'ятами Володимир Іванович і звідси? Ой, ой, ой...

Народні УСМІШКИ

ПИЛКА В УПАКОВЦІ

Просовує чоловік голову в тролейбус та й питає:

— Кондуктор, пилку везти дозволяється?

— Ні, — відповідає кондуктор.

— А в ганчірках?

— В ганчірках можна.

— Жінко, заходь...

Повідомив Ф. БОДНАР
з м. Чернівців.

ХОТІЛОСЯ ПОЛІТАТИ

— Навіщо ти вхопила за ногу каченя? — запитали на суді щуку.

— Мені так хотілось політати...— відповіла щука.

ЛЕГКИЙ ВИХІД

Зустрілися карась з окунем.

— Ну й набридло мені жити в цьому багні, — скаржиться карась.

— Так цій біді легко зарадити,— каже окунь,— ухопи гачок, і відразу попадеш у сметану.

ТОБІ ЧОГО?

Петро сказав:

— Ох і важко жити на світі чесним людям!..

— Ну, то нехай уже їм, а тобі ж чого? — запитав у нього сусід.

Повідомив В. М. КОВТУН
з м. Марганця
Дніпропетровської області.

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Так просили, так просили та не пускали, а я таки вдерся.

—

Набрав, що аж поза пазухою повно.

У гостях у Перця польський художник-карикатурист Зб. ЮЙКА. Подаємо кілька його малюнків.

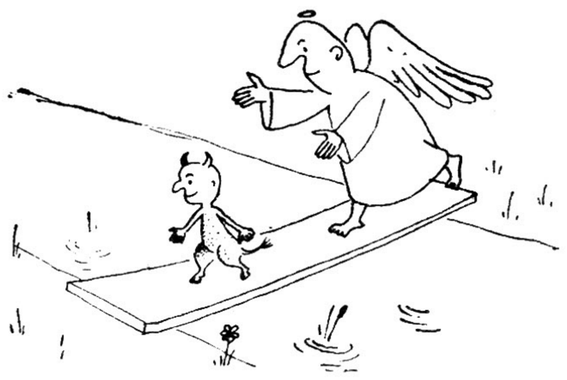

Без слів.

Без слів.

perec-ua.

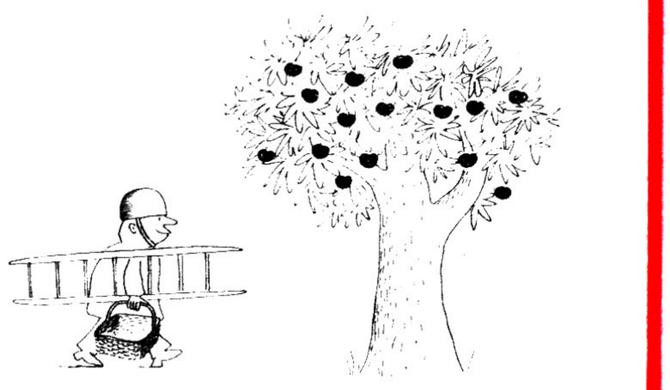

Без слів.

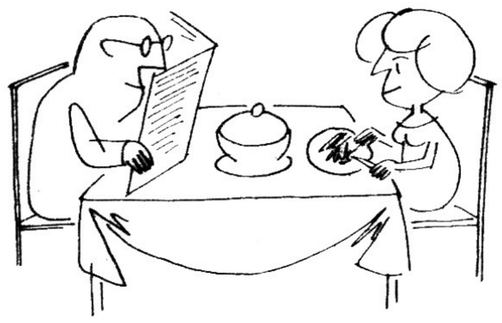

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 3 (877). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.XII. 1971 р. Підписано до друку 17.I. 1972 р. БФ 11038. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 07466. Тираж 2.400.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Сенат США схвалив асигнування у розмірі 36 мільйонів доларів на фінансування діяльності радіостанцій «Вільна Європа» і «Свобода», які ведуть наклепницьку пропаганду проти Радянського Союзу й інших соціалістичних країн.

3 газет.

Хто платить, той і музику замовляє.